

CAHİTİ anarken

2004-2 sayılı haber bülteninde bu yazının eksik o tarak yer atmış olmasından ötürü haber bülteni yayın kurulu olarak özür dileriz: Yazınmı tamammt bu sayımızda yeniden yayımlıyoruz.

Erdem Nejat YAZICI
MTA-Trafazon

Cahit'le tanışmamız yıllar öncesine dayanır. 1969 yılında KTÜ'ye Kayıt yaptıracağımız günlerde okula gider,, puanların düşmesini beklerdik. O yıllarda öğrenciler üniversiteye girmek için ilkin ön kayıt, sonra da aktıkları puana sıra gelince asıl kayıtları yaptırırlandı. Bu bekleme günlerce sürerdi. İşte bu bekleme günlerinde tanıştık Cahit'le, jeoloji Sölümü'ne girmeye karar verdik, Güzel bir dostluğun başlangıcıydı bu karar. Onun numarası 1753 benimklyse 17551i... Derslerde,, okulda,, dışarıda hep beraberdik.

Cahit çok iyi bir dinleyiciydi. Dersleri dikkatle dinler, ince ve güzel sorular sorardı.. Solak olduğu için de sıranın hep sol basınçla otururdu.

Gün geçtikçe arkadaşlığımız güçleniyor, birbirimizi daha iyi tanıyorduk. Cahit, sakindi, ağırbaşlıydı, açık sözlüydü.. Doğru bildiği şeyleri'söylemekten hiçbir şey alkoyamazdı O' nu. Ülke sorunlarına karşı: duyarlı, aydınlık düşünceliydi Cahit.

İlk staj' için Ankara'ya MTA'ya gittiğimiz günü bugün gibi hatırlanır. 1971 ya da 1972 yılıydı. MTA ile tanışmamız o yıllarda oldu... Heyecan doluyduk., İkimiz de ne yapacağımızı bilemiyorduk.. Nasıl olduysa kendimizi Maden Etüt Dairesi Başkanının karşısında* ibuldük,

O'na staj 'yapmak için geldiğimizi söyledik. Ayağa kalktı. Karşı duvarda bulunan Türkiye haritasına doğru yürüdü.. Elini kaldırdı. Harita özerinde bir noktaya parmağını: koydu, "okuyun" dedi. Parmağının altında "Denizli* yazıyordu.. *"Çocuklar, sizi Denizli'ye gönderiyorum: Çantalarınızı ve eşyalarınızı alın ve yolla, koyulun" dedî.

O gece Necatibey caddesindeki Atlantik otelde kaldık.. Ertesi günü Denizli'ye gitmek üzere yola çıktık.

MTA kampı'meyve ağaçları içinde, ilci katlı, san boyalı, eski ahşap bir binaydı. Geniş bir salona girdik., İçeride bizim geldiğimizi duyarak çalıştığı masadan kalkmaya çalışan ona'yaşlı, gözlüklü biriyle karşılaştık. Bize kampın koordinatörü olduğumu ve .buranın staj yapmak için uygun olmadığını, bizi Afyon'a göndereceğini söyledi.. Afyon'a gitmek için tekrar Cahit'le yola koyulduk. Akşamı saatlerinde Afyon'daki MTA kampındaydık. Kamp şefi Yüksel abi karşıladık

bizi... Başka, mühendisler de vardı. Kampın sıcak ortamın iklimi de sarmıştı. Orada, ambara olarak çalışan Gürsel çok güzel mandolin çalardı... Akşamları arazi dönüşünde bize mandolinle müzik ziyafeti verirdi., Cahit o günlerde çok sevilen bir şarkıyı dilinden hiç düşürmezdi: "Ben gamlı hazan, sense bahar...;". Her seferinde Gürsel'e çaldırılı,, kendi de söylerdi.,

1975 yılında okulu bitirdikten sonra MTA* da çalışmaya başladı Cahit. İki yıl kadar Ankara'da kaldı. Daha sonra DSİ'ye girerek Trabzon'a geldi., Artık Trabzon günleri tekrar başlamıştı.

Cahit yoğun yaşayan bir insandı, Mesleğini her zaman ciddiye almış, titiz ve dikkatli çalışmıştı.. İşine önem vermiş ama hiç bir zaman iş ve ev arasında geçen durağan bir yaşamı olmamıştır. Çevresinin her zaman farkında, olmuş, olaylara since esprisi ile yaklaşmış,, sorunlara gülün düşünceyle bakabilmiş güzel insandı Cahit... Yaşama sevincini hiç kaybetmemişti. 1980ü yıllarda kazandı! bir yarışma sonucu Almanya'ya giderkenki heyecanını hiç unutmam..

Cahit Trabzon'da spor alanında önemli bir kişiydi.. Özellikle amatör futbol! takımlarıyla ve onların sorunlarıyla yakından ilgilendi., Futbol federasyonu gözlemciliği görevini de başara ile sürdürdü,, DSİ spor kulübünde faal olarak çalıştı.

Meslek anlayışını toplumsal düşünce ile kaynaştıran Cahit kendisini ve çevresini sorguladı hep, Bu çaba ona güç verdi. Kısa yaşadı ama onurlu yaşadı.

Son konuşmamız geçen aylarda Jeoloji-Mühendisleri Odasındaki bir konferansta olmuştu, Kapıdan her zamanki gibi gülen yüzü ile girmiş, hepimize ayrı ayrı takılmıştı.. Delikanlı gibiydi. Gözleri gülüyordu konuşurken. Kısa bir zaman sonra onu yolcu edeceğimiz hangimizin aklına gelirdi? Hasta haberini çok uzaklarda telefonla aldım. İçim sızladı. Rahatsızlıklarını biliyordum ama bu sefer işi ciddiye..

Bir şubat günü uğurladık Cahit'i; Gülen yüzlü, aydınlık düşünceli o güzel insanı...

Bugünlerde dostluğunu,, içtenliğini, tatlı şakalarını çok özleyeceğiz Cahit. Sıcak kişiliğini, gülen gözlerini hiç unutmayacağız. Sensizliğin hüznü hep içimizde olacaktır...